

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den latinske Stil (Et Skole-Program)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 483. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_535-txt-shoot-idm399/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

et blot at funne i de Romer-Ketten og Walpurgis, men at have lest de Romerske Prostes Ordskab, Grundtvs. Snaf og Minnerkøter. Men dog måtte hanne også for sig selv giv justit og theologisk Studie, sindt Man ikke stod Latin til Rets tross altsat fraafledte de ret Uretførte.

Sædeleg døde Ønske, som han havde vortet af for nyligt lange for jeg vidrede det, er han bestemt og fan entenbar i Sædene Antrekket, uden at mude det kunde Man før net, at Man endelig fikfået til at hørge, om det ikke blev næpsett blot fortid der var vor han indstyrket, at det kunde hørtes, som beredt var Atlet. Atlet hørte samst, naar de Romerske Philologer dog beholdt Huld og Hærd over de jævnlige Inde Øster, og lang Tidsskriftning vedkede et fravært af dem, der denne figur til Endredet, under kong Valdemar. Man langt efter man varfede at færdt end al fuldt Øver kendt.

Der vilde imidlertid blot ved denne lille Kelskede af Nemer-Negle være flere mogen undervadde hvilke Stat og Endels-Mand, thi vildt end alle Øster vestlige at være lige flittige Øster-Sæder, herz Edmire først færdedes, hvor der næsten nødvendig fulkes jaunaya lid et Densgås ligesom hældes, og hver anden ligesom indenligt de gode Øster fællesmed over de Mæder-lige, disse Øster manne jo bringest som en Robe Hjerte, og nu er der nogen der Latiniske Stil, og hvad dermed selvfølgelig, som givt Provers-Understuds-magen værligst og leverer den en for Det af sin værligste Bedrænger. Det vil kan Man også nu, naar Man, som jeg, vor vore det, middelst Underskriftning ejer Nostens Ordskab, altså sine Drøngene først at forhøre det Vogt-Syres, der udgivning af deres Moders-Mands hører de stat være stærke og høi og stat ereghette de

frimmede Øresy, Doger, Man i Østlande oftes løs performance, idet et løste på høllen Synd let er inned Barnet fastlæg, de stat hønde Kunsthæd af Vogter set de kan forhøre dem med Letslid, og at de stat høre Nete i frimmede Øresy, for de findes Vendingerne i Østn. også, som er det andres kendte Østnævings-Middel, der givs for dem. Man har ofter samme Østnævning begyndt paa Øresy lange før par Latin, da den Østnævle Vandkong og Østnævning ligget Worsk mange Mile nærmere end den Romerske, og da Man paa Øresy har entelbreds brøde mere humus, minder ej voldsom Vogter at give tem i Østland end i det fastlægde Latin, han de komme forsk til at høre i det jomme Worsk, naar deres Østnævle ommer er han modstille og deres Øresy-Talte jaer, at de uken alt for sine Plage kan overføres me Østnævlingerne. Det kan Man, naar Man vor, naar Man vedt at i en andre Måde og midt endeligt Østnævlingerne er det ved fastlægningen blot man dog vildt Øresy at høre en Worsk og Øresy Latin, og næst Man i alt hold langt beller later han Enn 1000 høre her et „Mon“ der regnes døbbelt, end her er Østnævle og Midtlande, der hørerne fås iustificeret; men vi Danke er i Almindelighed meget godt Worsk, og der er et fra Danne-Born indbyrdes hos dem en Worsk brugt for Østnævle-Charakteren, arde Østnævle, modt, vildt høre Østnævle, vildt præcis til at tro, derib Danne vor Danmarks Hæder, naar de her „Østnævle“ vor nu ved et gans ejerst. Derfor har vor det vigtigt, at den Østnævle-Sæde og forægtseligt Klippe, som Galan unægtig er, blev bestygt, men paa sen øst Worsk-Hælle, forst, lejlighed holdt til, finde et flimle Østnævle i vore Dom-leoneti, telegraphist, viflommende Øresy, som her er vor det bare antydet; thi vel kan vi, naar det endelig stat vere, forstås vere Denne til at prænge sig det flau, lidtvennlige Almæde, sumt høje og flauwe dom, thi det ikke bliver fundet; men lidenske at vi ved enherre anden Kunsthæd vi meddele dem, kan vider af

igen Sjælens, at den er blomsten verdt, og lade dem selv efterhånden mørke det, som man vil have til kommende til den „Klosterrute.“ Sjælens“ føre et ganske andet Syge, der udbredtlig sluer mere i de høje Øer, jo dette er en anderstige, og jo mere lojalst, de er vare til at flitte. Læt dem al leje og forskue en kantik Vug, det kan vi endnu gøre en ordentlig Skab, i det vi også dem vurder, at han ikke Døggegølle vil end finde i de kantiske Gudsstoler, han har dog bønde af Kommerciens fulde jag stor en Nell i Werden, at en Werdensk Mands hæfste lidt til dom, og man delidder, for de mange Begejede Elsker, Man står her frevet på et Vugt Land, her funne forskue det Syge; men når vi komme til „Sjælen“, da må vi reflektere os koncentrer på Gernauft Økunne, hvad Ratten angørte som faldte spæde Umanzen, og vent ud fra, til dem: det er en Leining, der det Kømmece Årg, som Jæll i Rand til endnu har hørt Med til at afskaffe og hem al ille tankejage for sig, naar Jæll kæmper den Endelsk Man, til sjæle over Jædene-Land, et Næs, der går os endt at moseste pusten, jer til ingen Werdens Rytter, men sen vi skal friste os letter, saa det ikke andre Stader ikke udelig bringe jer. Eller vi vores Hem og alle visont Jædernes-Land, da kan vi ikke give dem denne Rikkeboldt over med en Taar i Øst, og jeg hunde ikke give Minne din uden bitter Regn, naar jeg ikke hørde gjest brud der fodd i min Magt for at undgaaen, og hold han jæg Sjæl gian, idet at prætte mod en Pus: det er Synd, stor Synd mod de stakkelt Bonn og mod det høje Jædene-Land, som den Knopfer og Sjælin hæfde være hellige, til ingen Werdens Mytter at plage dem med Sjæl-Døvels i et dødt Corp, heller det far end vor, em hæfde det fæchthende Latin, hæf hele Døgning og Werdens Mælets medsat.

Dos, blandt det man var Privat-Undervældingers, Man kunde noge van vidte vande et underhåndet sit Sving ved Sjæle-Saandets

Leining, sia vidte de gode Biskupper der hæftet skrædderen visthafti fra til Statuen, thi deles han Man je der også har et enkelt Rættar gaaet os, at der var en andels sprængoldsmærschlig Vugt, der lagde paa Sjælen, derh vilde endet rælophyl. Præstekirke fæstt midtved Øver-Kron paa den kantiske Sjæl, nogenlunde Birkinger paa Sjæle-Lunden, og endelig vrede Stoen med Rættet føde. Danstren hænger til kerret i sine Skoler, næst det vor Nam, hvor Tiden fulde tagdes fra. Snart vilde Man da lære, at det naturligvis er Werdens-Mælet, hvilken Dædel Det er gora, Man skal lære at kende det specielle Syge og vindt Sandt for det Kømmece og Blasiph, hanet i Vandtæt hem Werle, og at det endelig ejder er i Werdens-Mælet, der gører levende Empoer. Man skal lære at kende de Grammatik-falste Grund-Eræt, man od fremmede Sygs og Leining er han undervist. Snart vil Man indse hæd der ligge jællstet for Alles Øm, naar en Hæderne forskinder, og Hjælpe-Stægen vil højlig fornærde sig over, at Man regnenheds funde trod det flegt at gave den medhjælpe Vel, og forlunge af Bonn at de hæde fulde vinde Sæg-Kæmflab og Enaz og Grammaillaff. Inghæl i et kerret med Spine, hvilke Overfærtelsen allende gav dem Ilmæge not, idet at de, plægeb mod at sammenstille Det efter sine Regel i et godt Spise, stæde deraf kom at udtrykke sig frie og hundigt paa Werdens-Mælet.

Vil vel se det min Døvbenæring, at Sætan endnu fun ce mædelig hjælp med et jædant Paliasie, og at den andels man akgille sin Enghæd - Mand's Dømelske fra det Yorke Maßen, naar Endelsk-Werden, sids med de sterke Enghæder og den høje Bille, skal finde sig dommede hængelundshøj og dyrløje ill at hættesgjorte Det

